

מ"ת (באר שבע) 19544-01-25 - מדינת ישראל תביעות נגב נ' מחמד אלבחאבצה (עציר) ע"י

פלילי - חוק העונשין - עבירות נשק

פלילי - ראיות לכאורה - מעצר

בית משפט השלום בבאר שבע

מ"ת 19544-01-25 מדינת ישראל נ' אלבחאבצה(עציר)

לפני כבוד השופט אחינעם צוריאל

מדינת ישראל תביעות נגב

מבקשת
נגד

מחמד אלבחאבצה (עציר) ע"י ב"כ עו"ד נטלי אוטן

משיב

החלטה

רקע

1. לפניי בקשה להורות על מעצר המשיב עד תום ההליכים ולצידה כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת נשק ותחמושת בלא רשות כדין.
2. מעובדות כתב האישום עולה כי בבעלות המשיב ושני אחיו, סולימאן וקאיד מתחם ברהט (להלן: "**המתחם**"). החל ממועד שאינו ידוע במדויק למאשימה ועד לתאריך 18.12.24, החזיק הנאשם בעצמו או בצוותא חדא יחד עם אחרים שזהותם אינה ידועה במדויק למאשימה, בנשק מסוג רובה סער M-16 בקליבר 5.56 מ"מ (להלן: "**הנשק**") ובו מחסנית שהכילה כ-29 כדורים תואמים לנשק.

בנוסף, החזיק הנאשם בעצמו או ביחד עם האחרים בארגז תחמושת שהכיל כ-990 כדורים תואמים לנשק בקליבר 5.56 מ"מ, בארגז תחמושת עם כיתוב של תחמושת בקליבר 7.62 ובו

שני כדורים בקליבר 5.56 מ"מ, 5 מחסניות תואמות לנשק - בשלוש מהמחסניות היו כ-57 כדורים, ושתי מחסניות ריקות שחוברו באמצעות צולבת מחסניות, קופסת כדורים משטרית שהכילה כ-25 כדורים בקליבר 9 מ"מ (להלן: "**התחמושת**"). כמו כן, החזיקו הנאשם והאחרים בשתי רצועות נשק שאחת מהן חוברה לנשק, בכוונת טלסקופית שחוברה לנשק, ודורגלים (להלן: "**אמצעים נוספים**").

ביום 18.12.24, במהלך חיפוש שנערך במתחם, נמצא הנשק, התחמושת והאמצעים הנוספים חבויים בתוך תא מטען ברכב מסוג "רנו" שהיה נעול במוסך במתחם. בנוסף, במהלך החיפוש, נמצאה קופסא התואמת לכוונת שהותקנה על הנשק.

טיעוני הצדדים

3. לטענת ב"כ המשיב, ככל שקיימות ראיות לכאורה בעניינו של המשיב, הן ברף הנמוך ביותר. נטען כי המתחם מצוי בשטח שאינו שייך למשיב, אלא מושכר על ידי המשיב ובני משפחה נוספים מאחר. כמו כן נטען כי צו החיפוש הוצא על שם אדם אחר, וכי המבקשת לא פעלה על מנת לאתר את מושא הצו. צוין כי הרכב היה במתחם שאינו נעול, וכי בבעלות המשיב 7 רכבים, שכן כל בני המשפחה רושמים את הרכבים על שמו. בנוסף צוין כי המשיב עצמו אינו אחוז ברישיון נהיגה. נטען כי המשיב הגיע לזירה עם ג'יפ שאחר נהג בו, סייע לשוטרים בחיפוש ואף סיפק להם את המפתח הרזרבי לרכב הרנו. עוד נטען כי בשלב מסוים במהלך החיפוש, הגיע סולימאן, וטען כי כל מה שנמצא בתוך הרכב שייך לו, ואף מסר כי הרכב בשימוש. בחקירותיהם כל האחים מאשרים כי מזה מספר חודשים הרכב נטוש ולא נעשה בו שימוש. אשר לטביעת האצבע שנמצאה על הדורגלים, צוין כי מדובר בטביעת אצבע של הזרת וכי אין מחלוקת שהטביעה נמצאה על חלק שעליו מניחים את הנשק, אך לא נעשתה כל בדיקה האם החלק תואם לנשק שנתפס. אשר לגרסת נהג הגרר, נטען כי אין לייחס לה משקל שכן עבד שם רק יומיים. משהמשיב נעדר עבר פלילי, ונוכח עקרון מקבילית הכוחות עתרה באת כוחו לשחררו לחלופת מעצר מרוחקת מרהט, בעיר חורה.

4. ב"כ המבקשת סקרה את הראיות המרכיבות את התשתית הראייתית הלכאורית בעניינו של המשיב. צוין כי נערך חיפוש במתחם וכן ברכב הרנו הנעול שחנה שם. עוד צוין כי משלא נמצא מפתח לרכב, השוטרים נאלצו לנפץ את שמשת הרכב כדי לפתוח אותו, ורק לאחר מכן נזכר המשיב כי יש אצלו מפתח נוסף. כמו כן צוינה עדותו של נהג הגרר לפיה הגיע בבוקר שקדם ליום החיפוש למתחם, ולא ראה את רכב הרנו חונה במגרש, אך כאשר חזר בערב ראה כי הרכב בחניה. בנוסף צוין כי בתיק חוות דעת של נשק ממנה עולה כי קיימת התאמה של הדורגלים לסוג הנשק שנמצא. נטען כי אף לגרסת המשיב, הוא נמצא כל יום במתחם. עוד נטען כי על אף גרסת סולימאן שנמסרה לשוטרים במקום, סולימאן לא חזר עליה בחקירותיו, ולא נמצאו בעניינו די ראיות לכך שהנשק והתחמושת שייכים לו. אשר לעילת המעצר, נטען כי מדובר במסוכנות סטטוטורית, ועל אף שהמשיב נעדר עבר פלילי יש

להורות על מעצרו עד לתום ההליכים.

בחינת התשתית הראייתית

5. בשלב הדיוני בו אנו עומדים בית המשפט אינו מכריע את הדין והשאלה אינה אם הראיות שבידי התביעה מוכיחות את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר אלא האם הראיות עולות לכדי ראיות לכאורה להוכחת האשמה.

6. התשתית הראייתית נגד המשיב, הינה תשתית נסיבתית. הלכה פסוקה היא כי תשתית ראייתית לכאורית, אף שהיא מורכבת ממסכת של ראיות נסיבתיות, עשויה להוות תשתית מספקת לצורך מעצר עד תום ההליכים מקום שיש בה כדי לבסס סיכוי סביר להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו (ראו: בש"פ 5046/05 קאסם נ' מדינת ישראל; בש"פ 1466/04 זדה נ' מדינת ישראל), ובלבד שהראיות לכאורה ככל שהן נסיבתיות תהיינה על פניהן בעלות עוצמה שיש בה להוביל למסקנה לכאורית ברורה בדבר סיכויי ההרשעה.

7. בפסיקה נקבע מבחן תלת שלבי לניתוח ראיות נסיבתיות. בשלב הראשון יש לבחון כל ראיה נסיבתית לגופה. בשלב השני יש לבחון האם הצטברות כלל הראיות מובילה למסקנה מסתברת המסבכת לכאורה את הנאשם. יודגש כי בשלב זה אין צורך להוכיח - לא במסגרת ההליך העיקרי וודאי שלא במסגרת הליך המעצר - את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק, אלא יש רק להציג, תשתית ראייתית המסבכת אותו לכאורה. בשלב השלישי, עובר אל הנאשם נטל, להציג תרחיש חלופי מזכה. דהיינו, על הנאשם להציג הסבר שעשוי לשלול את המסקנה המפלילה (ראו למשל ע"פ 4743/22 מדינת ישראל נ' פלוני (17.8.22)). הפסיקה עמדה על כך שלא די בהסבר דחוק או תיאורטי העולה מחומר הראיות, אלא נדרשת מסקנה חלופית סבירה שיש לה אחיזה בחומר הראיות.

8. אקדים אחרית לראשית ואומר כי לא מצאתי כל חולשה במסד הראייתי, שיש בה בכדי לפגוע בתשתית הראייתית הלכאורית נגד המשיב או בעילות המעצר בעניינו.

9. התשתית הראייתית של התביעה מבוססת על שני אדנים עיקריים: חזקת המקום, והממצאים פורנזיים.

חזקת המקום

10. ברכבו של המשיב נמצאו נשק, תחמושת ואמצעים נוספים. ככלל, ניסיון החיים מלמד

שאדם מודע להימצאותם של חפצים במקום המוחזק על ידו. כאשר מדובר בעבירות נשק קבע המחוקק בסעיף 144(ד) לחוק העונשין:

"מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר"

11. לפי סעיף 34כד לחוק העונשין:

"החזקה", היא שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד"

12. לעמדת המבקשת, משהנשק והתחמושת נתפסו ברכב בבעלותו של המשיב והרכב היה מצוי במתחם הנמצא אף הוא בחזקתו, מתקיימת "חזקת המקום" ביחס לנשק שנמצא ברכב. לפי חזקה זו הימצאותו של נשק במקום המצוי בשליטת אדם, כגון דירת מגוריו, מקימה חזקה שבעובדה לפיה אותו אדם מחזיק בנשק, ומתקיים בו היסוד הפיזי והנפשי הנחוץ להוכחת החזקה של ממש.

13. חזקה זו, ניתנת לסתירה ומעבירה את נטל ההוכחה להגנה, כאשר הנטל הראייתי הנדרש הוא נטל השכנוע כפי שנדרש מתובע במשפט אזרחי ולא די לעורר ספק סביר בלבד, אלא עליו להוכיח את היפוכה של החזקה ברמה של עמידה במאזן הסתברויות (ע"פ 4941/90 מדינת ישראל נ' אלוש (1992)). עוד נקבע כי התשובה לשאלה מה מידת הראיות שיספיקו על מנת לסתור את החזקה תשתנה בין מקרה למקרה בהתאם לנסיבותיו (ע"פ 930/22 חטיב נ' מדינת ישראל (31.7.2022)). בע"פ 1964/91 דוד בן דוד נ' מדינת ישראל אף נקבע כי "מקום" לצורך הוראות סעיף 144(ד) לחוק העונשין חל גם על מכוניתו של אדם ולא רק על מקרקעין או חצרים.

14. אין חולק כי רכב הרנו בו נמצא הנשק נמצא בבעלות המשיב. יחד עם זאת, המשיב מסר כבר בשטח לשוטרים לאחר שהתגלו הממצאים ברכב כי הרכב אמנם בבעלותו, אך אחיו סולימאן עושה בו שימוש, וכך מסר אף בחקירותיו. לחלופין מסר כי הרכב זמין לכל דורש. אציין כי מעיון מדוקדק בחקירותיו של המשיב ובחקירותיו של סולימאן עולים פערים ביחס למועדים בהם נטען כי הרכב נמסר לשימושו של סולימאן, ויש בכך בכדי להחליש את מהימנות גרסתו.

15. בחקירתו הראשונה מיום 18.12.24 מסר המשיב כי נתן את הרכב לסולימאן לפני חודש.

לדבריו, רוב הזמן סולימאן היה נוהג ברכב ויש ברשותו "**מפתח רזרבה**". לאחר מכן מסר כי הוא עצמו נהג ברכב לפני חודש והוסיף: "**הרכב לא בשימוש שלי, הרכב כמו זונה**" (עמ' 4, ש' 73).

16. בחקירתו השנייה מיום 24.12.24 טען כי אינו יודע מי עושה שימוש ברכב, הוא נתן את המפתח לסולימאן לפני הרבה זמן ואינו יודע מה סולימאן עשה אתו. עוד מסר כי הרכב תקול וראה אותו פעם אחרונה לפני חודש-חודשיים חונה על הכביש מחוץ למקום שבו נתפס, ולפני חודשיים וחצי עלה על הרכב לאחרונה. כמו כן מסר כי כמעט שנה אין לרכב טסט ולפני 6-7 חודשים עשה לרכב טיפול בדהריה. לדבריו, לאחר הטיפול החנה את הרכב ליד הבית, ואינו יודע כיצד הגיע הרכב למתחם, "**המפתח נשאר על החלון של הרכב**". המשיב אישר כי ברכב נמצא רישיון הנהיגה שלו שאינו בתוקף, ומפתחות הרכב נמצאו אצלו בפג'ארו. הנאשם שב ומסר כי מפתחות הרכב היו אצל סולימאן והוסיף כי הם "**נעלמו ממנו**" (עמ' 5, ש' 53). כאשר הוטח בו כי הוא היחיד שמחזיק במפתחות והרכב הוזז ביום החיפוש, השיב כי יש זוג מפתחות נוסף שאינו יודע היכן הוא. עוד מסר כי ביום החיפוש ראה את הרכב ולפני זה לא ראה את הרכב נכנס למוסך.

17. בחקירתו השלישית מיום 30.12.24 נשאל מדוע לא נתן לשוטרים בתחילת החיפוש את המפתחות של רכב הרנו כך שנאלצו לשבור את השמשה, והשיב כי המפתחות היו בג'יפ, ומי שנהג בג'יפ לקח אותם וחזר רק מאוחר יותר. עוד מסר כי לא ביקש מהשוטרים להמתין שכן לא היה בטוח שהמפתחות בג'יפ. בחקירה זו מסר כי נתן לסולימאן את המפתחות לרכב לפני חודשיים, וכאשר הוטח בו כי לגרסת סולימאן קיבל ממנו את המפתחות כבר באוגוסט וכבר אז הם אבדו לו, השיב "**לא זוכר חודשיים משהו כזה הוא יכול להגיד מה שבא לו**" (עמ' 5 ש' 59).

18. בחקירה החמישית מיום 5.1.25 אישר המשיב כי כל יום מגיע למתחם ועובר בבית הקפה לקחת קפה. לדבריו, אינו יודע אם הרכב נכנס ויצא. הוא אמנם עובר שם כל יום אך הרכב היה בסוף השטח והוא מגיע רק לבית הקפה. בחקירה נוספת מאותו יום מסר כי ביום שקדם למעצרו היה בנעלין וחזר לרהט. כמו כן ביקר במתחם שכן הוא כל יום שם "**לוקח קפה**". לדבריו, היה שם בצהרים, לקח קפה, שטף את הרכב ויצא. כאשר הוטח בו שהוא מאוכן במתחם ברהט לסירוגין בין 13:38 ל- 14:10 וכן ב- 15:30 עד 15:50 ושוב בשעות הערב בין 18:41 עד 19:56 השיב כי אכן בא מספר פעמים ויצא ואז נסע לבית שמש. כאשר נשאל מדוע נכנס כמה פעמים למתחם השיב כי הוא שותה קפה 20 פעם ביום.

19. מחקירות המשיב, אם כן, עולה כי מסר מספר גרסאות אודות המועד בו נמסר הרכב לסולימאן, המועד האחרון שבו הוא ראה את הרכב וכן המועד האחרון בו עשה ברכב שימוש. גרסאותיו אף אינן עולות בקנה אחד עם גרסתו של סולימאן, אשר אף היא אינה

גרסה עקבית וסדורה.

20. בחקירה הראשונה של סולימאן מיום 18.12.24 אישר כי עובד בקיוסק שליד המתחם. עוד מסר כי יש ברשותו רכב מסוג הונדה אך הוא מסתובב ברנו של אחיו. לדבריו, נהג על הרנו בפעם האחרונה לפני חודשיים, המפתחות בשיג ומי שרוצה נוסע ברכב. לדבריו **"כל יום כל אחד עולה על הרכב הזה"** (ש' 70). לאחר מכן שינה גרסתו ומסר כי נסע ברנו רק יומיים, לפני 3 או 4 חודשים, אין לה טסט וזה לא הרכב שלו. כאשר נשאל היכן המפתחות של הרנו השיב כי הם בשיג, ואף לאחיו יש מפתח אותו מסר למשטרה. סולימאן עמד על כך שהוא עשה שימוש ברכב למשך יומיים בלבד, המפתחות בשיג וכל אחד עושה שימוש ברכב.

21. בחקירתו השנייה של סולימאן מיום 24.12.24 אישר כי השטח מושכר על ידו, ביחד עם אחיו, קאיד והמשיב. לדבריו, קאיד והמשיב עובדים בבית שמש אבל אם הם ברהט הם עוזרים לו. אשר לרכב הרנו, מסר כי הוא בבעלות המשיב, והוא וכל בני המשפחה נוהגים בו. לדבריו, אינו יודע היכן המפתח, הוא שם אותו בשיג, והוא זה שהכניס את הרכב למתחם בחודש אוגוסט. סולימאן אישר כי שבוע עובר לחיפוש, הרכב זז ממקומו, אינו יודע מי הזיז אותו ואין לו הסבר כיצד, שכן אינו יודע היכן נמצא המפתח. לדבריו, המשיב ידע כי המפתח שהיה אצלו אבד.

22. בחקירתו השלישית מיום 30.12.24 שב ומסר כי רכב הרנו אינו שלו, הוא בבעלות המשיב, והוא נהג ברכב רק יומיים, לפני חצי שנה. חוץ ממנו כל המשפחה עושה שימוש ברכב. כאשר נשאל כיצד נעשה שימוש ברכב אם המפתח אבד, לא מסר לכך כל הסבר.

23. כך או כך הן מגרסתו של המשיב והן מגרסתו של סולימאן, עולה באופן ברור כי המשיב הוא היחיד שמחזיק במפתחות לרכב ומכאן אף השליטה שלו ב"מקום". אצין כי בהמשך לגרסת סולימאן ערכה היחידה החוקרת חיפוש בשיג בכדי לאתר את זוג המפתחות, שלטענתו אבד, אך המפתח לא אותר. לא למותר לציין כי מדו"ח הצפייה של סרטוני מצלמות הגוף אף ניכר כי המשיב מגלה היכרות רבה עם רכב הרנו בו נתפסו הנשק והתחמושת, וברכב זה נתפס אף רישיון הנהיגה שלו.

24. בנוסף לאמור, בתיק החקירה הודעתו של יוסף אל פינש, אשר מסר כי הוא מועסק אצל קאיד, אחיו של המשיב כנהג גרר. לדבריו, אינו יודע של מי רכב הרנו, וכאשר נשאל מתי ראה את הרכב לאחרונה, השיב: **"בשעה 23:00, אתמול, נכנסתי להכניס את הגרר וראיתי את הרנו ולפני זה הוא לא היה שם, יש לי מצלמות בגרר, הגרר במגרש. יצאתי עם הגרר אתמול בסביבות השעה 10:00 בבוקר לעבודה, הרנו לא הייתה שם, חזרתי בשעה 23:00, היא הייתה שם"** (עמ' 2, ש' 29), וכאשר נשאל כיצד שם לב לרנו השיב **"כי הייתי חונה במקומה עם הגרר, וכשחזרתי הרנו חנתה במקום של**

הגרר" (ש' 35). עוד מסר כי הוא עובד במתחם מזה יומיים, וראה את רכב הרנו לפני הרבה זמן עם בני משפחת המשיב.

25. משהמשיב הוא היחיד שמחזיק במפתחות הרכב, גרסתו של יוסף מחזקת את הראיות כנגדו.

26. אמנם מתוך הראיות שתוארו לעיל, עולה כי הרכב שבו נתפסו הנשק והאמל"ח אינו מצוי בחזקתו הבלעדית של המשיב וכי אחרים ובהם גם אחיו סולימאן ואולי אף בני משפחה נוספים עשו בו שימוש, ובכך יש כדי להחליש לכאורה את עוצמתה של "חזקת המקום", ואולם הימצאות המפתח היחיד לרכב בחזקתו של המשיב, בעוד מפתח נוסף שהיה בחזקתו של אחיו אבד, וכן הממצאים הפורנזיים אותם אפרט בהמשך, מחזקים את הראיות נגדו, ומובילים למסקנה כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית מספקת לכך שהנשק והתחמושת שנתפסו הם של המשיב.

27. אוסיף ואציין, מבלי לקבוע מסמרות, כי התקשיתי לקבל את גרסת המשיב כי הרכב הנמצא במתחם פתוח וזמין לכל דורש. טענה זו של המשיב נטענה באופן כללי ובצורה מוגזמת ואינה עולה בקנה אחד עם מציאת הרכב נעול במתחם, וקיומו של מפתח יחיד בחזקתו של המשיב. האפשרות שאדם אחר מבני המשפחה ירצה לשתול אצלו כלי נשק ותחמושת בלא ידיעתו של המשיב נראית לי קלושה, והעובדה שהמשיב טוען שאין לו קשר למה שנמצא ברכבו, כשלעצמה, איננה מפחיתה ממשקלן הלכאורי של הראיות, ומדובר בסוגיה ברורה של מהימנות אשר דינה להתברר בהליך העיקרי.

ממצאים פורנזיים

28. טביעת אצבע של המשיב נמצאה על הדורגלים שנתפסו יחד עם הנשק והתחמושת בתא המטען של הרכב. בתיק החקירה הודעה שנגבתה מנשק, ממנה עולה כי הדורגלים מיועדים אך ורק לנשק מסוג M-16.

29. ככל הראיות הנסיבתיות, יכולה טביעת אצבע להוכיח, אף בהעדר כל ראיה נוספת מלבדה, כי העבירה אכן בוצעה על-ידי פלוני, ובלבד שאין בפיו הסבר סביר אחר להימצאותה. לא די בגיבושו של תרחיש היפותטי, כי אם על הסבר הנאשם להיות סביר, מתיישב עם השכל הישר וניסיון החיים, כמו גם עם התשתית הראיתית (ע"פ 1250/07 **אבו סולב נ' מדינת ישראל**).

30. בחקירת המשיב מיום 30.12.24 הוצג לו כל מה שנתפס בתא המטען. המשיב מסר כי הכסף, התיק השחור, הפנס, השרשרת, המפתחות, המכשיר קשר ומצבר שהיו שם שייכים לו, אבל את יתר הפריטים לא ראה, הם לא שייכים לו ולא נגע בהם. אשר לדורגלים, מסר

כי אינם שלו, לא ראה אותם בתא המטען או אצל סולימאן, ולא נגע בהם. כאשר הוטח בו כי נמצאו טביעות אצבע שלו על הדורגלים השיב כי אינו נוגע בדברים כאלה. בחקירתו מיום 5.1.25 הוטח במשיב בשנית כי נמצאו טביעות אצבע שלו על הדורגלים, ואף נמצא כי הדורגלים מתאימים לנשק שנמצא בזירה. המשיב מסר כי אינו מבין בדברים האלה.

31. הממצאים שנתפסו ברכב, אם כן, הוצגו למשיב, והמשיב מסר כי הנשק, התחמושת, הדורגלים ואמצעי לחימה נוספים שהיו בתא המטען אינם שלו. כאשר הוטח בו כי טביעת אצבע שלו נמצאה על הדורגלים לא עלה בידו של המשיב, ונראה כי אף לא ניסה, לספק לכך הסבר מניח את הדעת.

32. הלכה היא כי די בראיה פורנזית לבדה כדי להוביל להרשעה ומקל וחומר שדי בה כדי להוביל לקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה.

"מציאת טביעת אצבע במקום העבירה או על חפץ שבו נעברה עבירה, שלא ניתן הסבר סביר להימצאותה שם, היא ראיה שמשקלה רב ויש בה כדי לבסס הרשעה כראיה יחידה, וממילא כדי לשמש ראיה לכאורה לצורך מעצר עד תום ההליכים"
(בש"פ 10028/03 אלקריף נ' מדינת ישראל (30.12.03)).

33. אמנם הדורגלים לא היו מחוברים לנשק אך מדובר בדורגלים תואמים לנשק שנתפס. משהנשק, התחמושת והאמצעים הנוספים נתפסו כולם ביחד בתא המטען, והמשיב הכחיש כל קשר לכלל הממצאים כאחד, אין בנתון זה בכדי להחליש את התשתית הראייתית בעניינו של המשיב.

34. טיבה של התמונה העובדתית טרם התבררה עד תום. זהו טבעה של הבחינה הלכאורית אליה נדרש בית המשפט במסגרת הליך זה. שאלות הנוגעות למהימנותם של העדים או למשקלן של הראיות, בכללן טביעת האצבע, נבחנות במסגרת התיק העיקרי ולא בשלב בחינת הראיות לכאורה. מקומן של טענות המשיב בנוגע למשקל הראיות שהוצגו ולממצאי מהימנות להיבחן לעומק במסגרת התיק העיקרי, והן אינן שוללת את קיומן של ראיות לכאורה בעניינו (ראו למשל: בש"פ 7494/18 **זוהר ששון נ' מדינת ישראל** (11.11.18)).

35. ייתכן שאילו חזקת המקום היתה עומדת לבדה, היה מקום לקבוע כי ישנה חולשה ראייתית, אך במצב דברים זה, משהנשק, התחמושת והאמצעים הנוספים נמצאו ברכבו של המשיב, המפתח היחיד לרכב נמצא בידי וטביעת האצבע שלו נמצאה על הדורגלים, אני קובעת כי בידי התביעה ראיות לכאורה להוכחת הטענה שהמשיב החזיק בנשק ובתחמושת שנתפסו

בתא המטען ברכבו.

36. אין חולק כי מיד בתום החיפוש אמר סולימאן לשוטרים כי כל המתחם ואף הנשק - שלו, אך בחקירותיו לא שב על גרסה זו, ואף הסביר כי לא הובן כראוי בשל פערי השפה. המבקשת החליטה, משיקוליה שלה, שלא להגיש נגדו כתב אישום, וזאת בהעדר ראיות מספיקות. החלטה זו נתונה לשיקול דעתה של התביעה, ולא מצאתי כי ראיה זו מכרסמת באופן מהותי בתשתית הראייתית כנגד המשיב, ואף לא הועלתה על ידי ההגנה כל טענה לקיומה של אפליה או אכיפה בררנית.

עילת המעצר

37. העבירות המיוחסות למשיב הן "עבירות בטחון" כמשמעותן בסעיף 35(ב) בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"). ככאלה, הן מקימות יסוד סביר לחשש ששחרור המשיב יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור, או את בטחון המדינה.

38. הכלל הוא שבעבירות נשק קיימת הצדקה למעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג וברית. רק בנסיבות חריגות ניתן להורות על חלופת מעצר, ואף זאת רק במתכונת שברמת ביטחון גבוהה תאיין את המסוכנות הנשקפת מהנאשם.

39. בית המשפט אף לא יורה על מעצר בפיקוח אלקטרוני אלא אם שוכנע, מטעמים מיוחדים שיירשמו, כי בשל נסיבות ביצוע העבירה או נסיבותיו המיוחדות של הנאשם, ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני. אף למטרת ההחזקה השלכה על המסוכנות הנשקפת מן המשיב:

"אשר למסוכנות הכרוכה בעבירות אלה, והאפשרות להפיגה בחלופת מעצר, נקבע בפסיקה מדרג של חומרה, הנגזר מהמטרה לה נועד הנשק. בראש הרשימה, מבחינת חומרת הסיכון, ניצבת החזקת נשק שנועד לביצוע מעשים המיועדים לפגוע בביטחון המדינה או הציבור. אחריה, בסולם החומרה, ניצבת החזקתו של נשק לשם ביצוע עבירות פליליות ספציפיות כגון רצח או שוד, החזקת נשק כדי לאפשר פעילות פלילית "לעת מצוא", החזקת נשק לשם הגנה עצמית, ועד לתחתית הסולם, שם מצויה החזקת נשק שפג תוקף רישיונו. נקבע, שהחזקת נשק ללא רישיון שנועד לביצוע עבירה פלילית, מצדיקה, בד"כ, מעצר עד תום ההליכים, בעוד שהחזקת נשק לשם הגנה עצמית, אינה מצדיקה, ככלל, מעצר כזה" (בש"פ 9126/04 חוסייני נ' מדינת ישראל (7.11.04)).

40. משבחר המשיב שלא לתת הסבר להחזקה בנשק ולמטרתה, נשאר החשד הטבעי, לפיו הנשק בא לשמש לפשע. בשל המסוכנות האינהרנטית הטמונה בעבירות הנשק, נטיית בתי המשפט היא להורות על מעצר מאחורי סורג ובריח, אלא בהתקיים נסיבות חריגות.

41. נסיבות העניין אף מגלמות חומרה מיוחדת. בחזקת המשיב נתפסו רובה סער M-16 ובו מחסנית שהכילה כ-29 כדורים תואמים לנשק, ארגז תחמושת עם כיתוב של תחמושת בקליבר 7.62 ובו שני כדורים תואמים לנשק, 5 מחסניות תואמות לנשק - בשלוש מהמחסניות היו כ-57 כדורים, ושתי מחסניות ריקות שחוברו באמצעות צולבת מחסניות, קופסת כדורים משטרתית שהכילה כ-25 כדורים, שתי רצועות נשק שאחת מהן חוברה לנשק, כוונת טלסקופית שחוברה לנשק ודורגלים, חבויים בתוך תא מטען ברכבו. מדובר בכלי נשק תקני ולא מאולתר ולצדו תחמושת בהיקף ניכר ואמצעי לחימה נוספים. נראה שהמשיב הפך את תא המטען של מכוניתו למחסן אמל"ח של ממש.

"לא ניתן להתעלם מן העובדה שעקב התפשטות תופעות ההחזקה והשימוש בנשק בכלל, ובמגזר הערבי בפרט - ובכלל זה בפזורה הבדואית - הרי נקודת האיזון מבחינת פסיקת בתי המשפט השתנתה. עתה, נוטה נקודת האיזון לצד העדפת האינטרס הציבורי של הגברת הביטחון האישי ומעצרו של נאשמים שמואשמים בעבירות של החזקה ושימוש בנשק." (בש"פ 5986/22 אבו אליעאן נ' מד"י).

42. המשיב נעדר עבר פלילי, אך בנסיבות המעשה יתקשה עד מאד להפריך את חזקת המסוכנות. יחד עם זאת, משבית המשפט מצווה תמיד לתור אחר חלופה שפגיעתה בחרות המשיב פחותה, וטרם אקבל החלטה סופית בעניינו, מצאתי להפנותו לשירות המבחן על מנת שתונח בפני בית המשפט תמונה מלאה אודות מאפייני אישיותו ומסוכנותו.

43. דוחה הדין ליום 3.3.25 בשעה 11:00.

44. שירות המבחן מתבקש להגיש תסקיר מעצר בעניינו של המשיב עובר למועד הנדחה.

45. **מובהר למשיב כי אל לו לפתח ציפייה או הסתמכות מעצם שליחתו לשירות המבחן.**

46. המזכירות תעביר העתק הפרוטוקול הבקשה וכתב האישום לשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ה טבת תשפ"ה, 25 ינואר 2025,
בהעדר הצדדים.

